

PROLOG

1992

Emily Parkerová se posadila do křesla a hlasitě vzdychla. V sedmnácti letech se už poněkolkáté přesvědčila, jak náročné je postarat se o čtyřletého kluka. Za tři hodiny ji to zmožlo natolik, že neměla sílu vůbec se pohnout. Cítila se tak psychicky vyčerpaná, že by se nejraději zavrtala pod deku a usnula.

Z apatie ji vytrhlo zuřivé zvonění telefonu. Okamžitě vyskočila a spěchala k přístroji na druhý konec obývacího pokoje. To by tak scházelo, aby hluk probudil Johnnyho!

„Byt Thompsonových.“ Se sluchátkem u ucha se vyklonila do chodby a zkontrolovala, zda jsou dveře dětského pokoje stále zavřené. Nedivila by se, kdyby v nich stál Johnny, celý natěšený, že budou pokračovat ve hře.

„Emily!“ vykřikla radostně dívka na druhém konci.

„Liz, kolikrát jsem ti už říkala, ať mi sem nevoláš!“

„Promiň, ale celý den jsem tě nemohla nikde zastihnout. A tvoje máma mi řekla, že jsi u Thompsonové.“

„Jo, další bezvadnej pátek ve společnosti kluka, co je k neutahání jak Superman.“

„Dokdy tam budeš?“

„Asi do půlnoci. Jeho matka má rande.“

„Už zase?“

„Už zase. Byla bych fakt ráda, kdyby jí to tentokrát vyšlo. Tyhle její páteční schůzky naslepo dokážou člověka zničit.“

„Tak se na to vykašli!“

„Znáš moji mámu. Dohodila mi tuhle strašnou práci, abych se naučila samostatnosti a hodnotě peněz,“ parodovala matku pištivým tónem a pak se rozesmála. Nejprve měla na Liz vztek, bála se, že vzbudí Johnnyho, ale teď se začala cítit uvolněně. Únava a špatná nálada byly pryč.

„Máš bezva mámu, to se musí uznat. Ale proč volám: jsem jenom dvě ulice od tebe. Brandon Murphy totiž pořádá party. Jeho rodiče jsou mimo město. Sešli se tu snad všichni!“

„Brandon pořádá party, a já o tom nevím?“ vykřikla Emily.

„Dozvěděla jsem se to před hodinou,“ hlesla Liz.

Emily si otráveně vzdychla a opřela se o rám dveří. „Stejně je to jedno, musím trčet tady.“

„A Johnny už spí?“ zeptala se Liz s nadějí v hlase.

„Před chvílí konečně usnul.“

„Tak co ti brání se tu na chvíli stavit?“

„Blázníš? To ho tu mám nechat samotného?“

„A proč ne? Když spí, chybět mu rozhodně nebudeš.“

Emily se odmlčela a znovu se vyklonila ze dveří k dětskému pokoji. „Já ti nevím...“

„Určitě to bez tebe hodinu vydrží.“

Emily si nebyla jistá, zda je to dobrý nápad. Přece jen, nechat čtyřletého chlapce o samotě... Ale co by se vlastně mohlo stát? Nehrozí, že by sezval všechny kamarády ze školky a uspořádal pánskou jízdu.

„A Brandon se na tebe pořád ptá. Myslím, že u něj máš šanci.“

„Děláš si srandu?“ Emily zpozorněla, protože zaslechla, jak si Liz s někým začala povídat.

„Emily? Jsi to ty?“ ozval se hlas mladého muže.

Panebože, to je Brandon, vykřikla Emily v duchu. Nevěděla, jak má zareagovat. Měla strach, že se ztrapní, ať už řekne cokoli.

„Ahoj, Brandone,“ vykoktala nakonec.
 „Hele, stav se tu aspoň na chvíli. Dáme řeč.“
 „Jasně,“ odpověděla okamžitě. „Stavím se.“
 „Super!“ vykřikl Brandon a zavěsil.

Emily položila sluchátko a potichu zamířila k Johnnymu. Opatrně stiskla kliku a pootevřela dveře, aby se přesvědčila, že chlapec klidně oddechuje. Pomalu přistoupila k posteli a ujistila se, že si z ní jen netropí žerty a za chvíli nevyskočí s úsměvem na tváři, který by ji odzbrojil a překazil její plán. Pak za sebou zavřela, hodila na sebe bundu a zkontrolovala, zda má v kapse klíče.

Nedělá nic, na co by mohla být hrdá. Kdyby se to dověděla její matka, zabila by ji. Jenže o Brandona vážně stála. Byl to nejhezčí kluk na celé střední. Pokoušela se s ním navázat kontakt už řadu měsíců, ale až do minulého týdne ho z očí nespouštěla jeho dívka – kapitánka roztleskávaček. Teď už je naštěstí volný, a to znamená jediné: příležitost, kterou rozhodně nemohla promarnit hlídáním kluka, co už spokojeně spí.

Vyšla na čerstvý vzduch a ani se už neohlédla.

O dva bloky dál žena v restauraci pohlédla netrpělivě na hodinky. Mark měl už třicet minut zpoždění. Nechápala, co to s těmi chlapci je. Snad žádné rande neprobíhalo podle jejích představ. Buď dorazili včas, ale snažili se ji po deseti minutách dostat do postele a krátce po souloži jí řekli, aby odešla, nebo před ní začali balit servírku.

Marka objevila v seznamce místního plátku. Vyměnili si pár dopisů a fotky a ona se vážně domnívala, že konečně potkala normálního chlapa. Jak je vidět, opět se šeredně zmýlila.

No nic, řekla si v duchu. Dopila sklenku bílého vína a zaplatila. Nemělo cenu dál čekat. Tuhle restauraci vybíral Mark, takže sem

moc dobře znal telefonní číslo. Mohl zavolat a nechat jí vzkaz. Neudělal to, možná je teď v jiné restauraci s nějakou vnadnou osmnáctkou. Jako všichni chlapi ke čtyřicítce, ušklíbla se.

Pevně v ruce sevřela kabelku, vyšla na ulici a rozhlédla se kolem. Překvapilo ji, že je prázdná. Tady to přece vždycky žilo – obzvláště v pátek. Docela by ji zajímalo, kam se dnes všichni mladí chodí bavit.

Zachvěla se zimou a proklínala se, že na první schůzku zvolila minisukni. Stejně jí byla k ničemu, teď jen bude celou cestu domů mrznout. Opřel se do ní studený vítr a trochu ji popohnal.

Prudce se otočila, když za sebou zaslechla kroky. Ve slabém světle pouličních lamp se snažila zahlédnout nějaký pohyb, ale vnímala jen vítr, který ji mrazil až na kost. Přesto se nemohla zbavit dojmu, že ve tmě něco je. Něco, co ji upřeně pozoruje, něco, co ji chce vyděsit.

Přece nejsi tak hloupá, pomyslela si a dokonce se i trochu pousmála. Pokračovala v cestě domů a snažila se nemyslet na temnotu, která ji obklopovala. Když opět zaslechla kroky, už se neotočila. Rozběhla se a pokoušela se potlačit vyčerpání, které ji dostihlo už po několika vteřinách.

Zahnula za roh a statečně se bránila nutkání opřít se o zeď a popadnout dech. Ne, ještě musí vydržet. Je to jen pár metrů. Obrátila se do temnoty a tam ho poprvé spatřila. Neběžel za ní, i když byl blíž, než se mohlo zdát. Jen tam tak stál, napůl skrytý nejčernější tmou, napůl odhalený poblikávající lampou. A najednou byl pryč. Překvapeně zamrkala. Možná se jí to jen zdálo...

Začala couvat, když náhle do někoho narazila. Vykřikla a uviděla dívku, která měla být právě teď s jejím synem.

„Emily?!“

„Paní Thompsonová...“ zašeptala oslovená a v ten okamžik by se nejraději propadla do země.

„Co tady děláš?! Máš hlídat Johnnyho!“

„Já... Moc se omlouvám, ale usnul a já si říkala, že když si na chvíli odskočím pro cigarety, tak se přece nemůže nic stát,“ zalhala a cítila, jak celá hoří. Nebyla schopná dívat se paní Thompsonové do očí, a té muselo dojít, že lže.

„Fajn! Tohle je naposled, co jsem tě potřebovala, Emily!“

„Paní Thompsonová, já...“

„Dost, Emily! Přece nečekáš, že ti uvěřím!“

„Ale paní Thompsonová... Řeknete to mámě?“ vzdala to nakonec.

Žena si povzdechla a pak rezignovaně zavrtěla hlavou. „Ne, můžeš být klidná. Doufám jen, že si z toho vezmeš ponaučení.“

„Spolehněte se.“

Emily zamířila do uličky, ze které paní Thompsonová přicházela. Otočila se, aby jí na znamení díky zamávala, když ji náhle kdosi vši silou popadl a zuřivě jí zabodl nůž do těla.

„Ježíši!“ vykřikla žena a zpoza rohu spatřila, že dívka leží nehybně na zemi. Ten muž... Byl skutečný, nemýlila se!

Musí co nejrychleji zmizet! Nedokázala se však pohnout z místa. Jako by ji někdo přikoval k zemi, paralyzoval celé její tělo, které se zmožilo jen na paniku a čekání na jistou smrt.

Konečně se objevil. Nejprve si všimla zakrváceného nože, teprve pak pohlédla výš a setkala se s koženou černou maskou se dvěma otvory pro nejtemnější oči, jaké kdy spatřila, a zipem zakrývajícím ústa. Díval se na ni s takovým klidem, s takovou jistotou, že mu nemůže uprchnout...

„Co... Co sakra chceš?“ Žena se zachvěla a vůbec nevnímala, jak jí po tvářích stékají slzy.

Muž v černém zdvihl ruce k obličejí a rozepnul si zip. Masku se nepatrně uvolnila a odhalila jeho rudé rty.

„Jdu si pro tebe,“ řekl a bez varování na ni zaútočil nožem.

Žena uskočila a jen o vlásek unikla bodnutí, ale na podpatku se jí zvrtila noha. Upadla, muž po ní okamžitě skočil a zasáhl ji špičkou nože do lýtku. Vykřikla a vši silou koplá útočníka nezra-

něnou nohou do hlavy. Ostrý podpatek ho na chvíli zbrzdil. Svalil se na zem a pár vteřin trvalo, než se znovu postavil na nohy. To byla její příležitost, musí se zvednout a dostat se odsud! Popadla kabelku, která jí při pádu vypadla z ruky, a rozběhla se k domu. Nenásledoval ji hned, s potěšením jí dopřával náskok. Rád lovil, vzrušovalo ho to. Dát jim minutu navíc, pocít klamně naděje...

I přes lehké zranění se dostala až ke dveřím domu. Vší silou se do nich opřela, ale nepovolily. Emily musela zamknout, když od sud odcházela, uvědomila si a zběsile hledala klíče v kabelce.

„Sakra!“ zakřičela, když se ohlédla. Vrah k ní pomalu vykročil. Hrál si s ní, dokonce i tady, kde ho mohl vyrušit některý z nájemníků. Byl ochotný riskovat, byl ochotný vsadit vše, jen aby znovu cítil to vzrušení, tu moc.

Konečně držela svazek klíčů v ruce, ale prsty se jí chvěly tak, že nemohla najít ten správný. Od smrti ji přitom dělilo jen několik vteřin.

Zrychlil, protože právě našla správný klíč a vešla do domu. V chodbě se náhle rozsvítilo a žena zazmatkovala. Neměla už čas za sebou zamknout. Musí nechat odemčeno, jestli se chce dostat do svého bytu a přivolat policii.

Spěchala k výtahu a děkovala bohu, že je přistavený v přízemí. Ve chvíli, kdy se za ní zavíraly dveře, vrah právě vstupoval do chodby. Chtěla začít křičet o pomoc, ale nemělo by to smysl. Jejím sousedům bylo vesměs přes sedmdesát let. Byl to starý dům a majitel si vybíral nájemníky, kteří ho nebudou příliš zatěžovat. Měla štěstí, že byt získala po babičce a že se nad ní majitel slitoval jako nad samoživitelkou.

Výtah se rozjel a žena se s úlevou opřela o jeho boční stěnu. Už jenom dvě patra a bude v bezpečí. Okamžitě zavolá policii. Panebože, vždyť zavraždil Emily!

Výtah se zastavil a krátkým cinknutím oznámil, že je v cíli. Žena opatrně vyhlédla na temnou chodbu a na protější stěně na-

hmatala vypínač. Světla se rozsvítla a ona s úlevou zjistila, že vrah nebyl rychlejší.

Pospíchala ke svému bytu. Strčila klíč do zámku a odemkla, když ji vrah náhle prudce zatlačil dovnitř a zabouchl dveře. Stačila ještě rukou zavadit o vypínač, když ji srazil na podlahu.

Tentokrát už jí nedovolil zvednout se, nedal jí žádnou příležitost k obraně. Surově ji obrátil na záda a zběsile ji bodal do břicha. Neměl chuť přestat, i když do ní nůž ponořil aspoň dvacetkrát. Teprve ve chvíli, kdy pohlédl do jejích očí, zalitých slzami a krví, se zarazil.

Žena se mu snažila něco říct. Pokoušela se popadnout dech, vycházelo z ní ale jen smrtelné chrčení.

„Kdo...“ zachytil najednou jedno slovo a pochopil, na co se ho chce zeptat. Usmál se, naklonil se k ní a do ucha jí zašeptal své jméno: *Mark*.

Když její výraz ustrnul, pustil se do práce. Připravil vše tak, jako u předchozích třinácti žen. Zohavil jí nožem klín, několikrát zajel ostrím do tváří, pak odřezal oční víčka, rty a hlavu, kterou položil přesně tak, aby se dívala na své znetvoření.

Celé mu to mohlo zabrat kolem deseti minut, což mu připomnělo, že odsud musí okamžitě zmizet. Už byl u dveří, když zaslechl hluk v zadní části bytu.

„Mami?“ ozval se dětský hlásek a vzápětí se vrah střetl se čtyřletým chlapcem. Na něj úplně zapomněl... A když se tak díval do jeho nevinných očí, rozhodl se tu ještě zůstat.

KAPITOLA 1.

LAKE LOUISE, KALIFORNIE

ČERVENEC 2013

Nancy Williamsová vykřikla, když jí po ruce přeběhl černý pavouk. Okamžitě ho z ruky setřásla do umyvadla a pustila na něj proud vody. Sledovala, jak malý tvor, který jí nahnal hrůzu, pomalu mizí v odtoku. Zavrtěla hlavou, utáhla kohoutky a podívala se na sebe do zrcadla. Tvář jí zbledla strachem a její hnědé oči se zúžily. Odmalička nesnášela pavouky, děsili ji k smrti.

Otřásla se odporem a pomalu si začala rozčesávat dlouhé kaštanové vlasy, když náhle zazvonil telefon. Natáhla se na poličku s čistými ručníky, vedle kterých měla mobil položený, a usmála se, protože na displeji zasvítilo jméno její nejlepší kamarádky Kelly Collinsové.

„Ahoj, nějaké zajímavé novinky ohledně vztahu s Michaelem?“ nadhodila zvesela a posadila se na okraj vany. Zaslechla, jak kolem koupelny prošel otec, a trochu ztišila hlas. Nic před ním neskrývala, ale neměla ráda, když poslouchal její hovory, což bohužel nebylo nic výjimečného.

„Žádné novinky. Jenom musím v Southern Street vyzvednout Amy. Je tam na návštěvě u Samantha Coulterové a máma mě vyslala, abych ji v pořádku dovezla domů.“

„A ty z toho máš obrovskou radost. Tak ti přeju skvělou zábavu.“

„No...“ začala Kelly opatrně a na chvíli zaváhala. „Vlastně jsem tě chtěla požádat, abys jela se mnou. Víš, jak nerada řídím v noci.“

Nancy ji chtěla odmítnout, ale pak si uvědomila, že ji nejspíš skutečně potřebuje, jinak by přece nevolala.

„Dobře,“ řekla nakonec. „V kolik se pro mě stavíš?“

„Za půl hodiny?“

„Fajn, budu tě čekat před domem.“

Nancy si vzdychla, odložila mobil a protáhla se. Dnes poprvé vynechala jógu, a bylo to znát. Cítila se rozlámaná, jako by byla o pár desítek let starší. Vstala a rychle se upravila.

Z koupelny zamířila rovnou do svého pokoje, kde na ni čekal otec. Seděl na její ustlané posteli a usmíval se, i když poněkud smutně. Zarazilo ji to.

„Co se děje?“ zeptala se a cítila, jak jí po těle přejelo nepříjemné mrazení.

„Nic, jen jsem tě zaslechl, jak telefonuješ. To byl Kurtis?“

„Ne, Kelly,“ upřesnila Nancy a svíráním prstů pravé ruky se ze sebe snažila setřást vzrůstající napětí.

„Měli bychom Kurtise pozvat na večeři. Už dlouho jsme tu nikoho neměli.“

„Já vím, tati, ale...“

„Nejdřív nás opustil Alan, pak tvá matka...“ pokračoval otec a nedbal na to, jak Nancy natahuje ruku ke skříni a snaží se mu naznačit, že by se ráda převlékla. „Zůstali jsme tu jen my dva.“ Hluboce si vzdychl, sundal si brýle a začal leštit jejich sklíčka lemem své světle modré košile.

Nancy se zarazila. Na otce zřejmě dolehla jedna z jeho špatných nálad. Chápala ho, jenomže už jsou to tři roky, co z domova odešel její bratr Alan, a dva, co je opustila matka. Měl by se s tím vyrovnat. Jako ona.

„Pozvu Kurtise na příští pátek, co říkáš? Ale teď bych se potřebovala převléknout, za chvíli se mám setkat s Kelly.“

„Ty jdeš ven? Teď večer?!“ Jeff Williams své zděšení ani nepředstíral, což Nancy podráždilo. Někdy už ji unavovalo, že se k ní otec stále chová, jako by jí bylo dvanáct.

„Ano, Kelly mě za chvíli vyzvedne.“

„Kdyby to bylo s Kurtisem, nic bych nenamítal. Je to přece jen zástupce šerifa a dokáže tě ochránit.“

„Tati, budu v pořádku!“ Nancy si uvědomila, že na otce zvýšila hlas, a hned se za to v duchu pokárala. Zavrtěla hlavou, posadila se vedle něj a objala ho kolem ramen. Připadal jí tak odevzdaný osudu... Pomalu začínal plešatět a barva jeho pleti svědčila o tom, že jen zřídkakdy opouští dům. „Nemusíš se o mě bát. Žijeme v Lake Louise už sedm let. Tohle není Texas, ale celkem poklidné městečko. Proto jsme se sem přece přestěhovali, pamatuješ?“

Jeff Williams na ni nedůvěřivě pohlédl, ale pak se přece jen přinutil k úsměvu a přikývl. „V kolik se plánuješ vrátit?“

„To nevím, zřejmě brzy, ale nerada bych se vážala na nějakou konkrétní hodinu.“

Otec pozdvihl obočí, nadechl se, ale pak slova spolkl a jen Nancy poplácal po noze s mírným náznakem úsměvu. Jako by se snažil vyrovnat s tím, že jeho dcera dospěla. Možná by si už měl uvědomit, že jí je devatenáct a nemusí o ni mít neustále strach. Už to není malá holčička, která potřebuje jeho ochrannou ruku.

„Tak fajn, budu tě čekat.“ S povzdechem se zvedl a zamířil do obývacího pokoje v přízemí.

Nancy se za ním dlouze zadívala. Pak jen zavrtěla hlavou a pokusila se ho vytěsnit z myšlenek. Dnes se odmítala zabývat tím, jak je na ní otec závislý, znepokojovalo ji to. Co kdyby se odsud chtěli s Kurtisem odstěhovat? Ne že by o tom snad někdy mluvili, ale...

Oblékla si džíný a žluté triko, vrátila se do koupelny pro mobil a nasoukala ho do malé modré kabelky. Zkontrolovala si v zrcadle účes a vydala se po schodech dolů. Pomalu už ani nevnímala, jak pod ní dřevěné schodiště vrže, zvykla si. Byl to starý dům. Potře-

boval nutně zrekonstruovat. V plánu toho bylo před sedmi lety hodně, ale po odchodu Alana a matky otec na všechno zanevřel.

Prošla kolem dveří do sklepa, když zaslechla nepříjemné šramocení. Zastavila se a zaposlouchala se do naprostého ticha, které narušoval jen občasný hluk, vycházející z temnoty tam dole. Měla by otce upozornit, aby znovu zavolal deratizéra, pak si to ale rozmyslela. Zítra je také den.

„Ahoj!“ zavolala z chodby, ale odpovědi se nedočkala. Pokud za odpověď nepovažovala šramocení ze sklepa. Kolik krys tam může být?

Venku už byla tma. Prudce se ochladilo, takže si okamžitě založila ruce na prsou a popoběhla k chodníku. Litovala, že si nevzala bundu, do domu se však vracet nechtěla. V autě bude teplo. Vyvezdou Kellyinu mladší sestru Amy a pak se zase vrátí domů.

Netrpělivě pohlédla na křižovatku, odkud každou chvíli očekávala oslnivý záblesk reflektorů. Nervózně přenesla váhu na pravou nohu a rozhlédla se kolem.

Ulice byla klidná, pouliční lampy osvětlovaly temná zákoutí, nemusela mít z ničeho strach. Jen v parku naproti přes ulici se v rytmu větru rozpohybovala houpačka.

Kde sakra vězíš, Kelly? vykřikla v duchu. Houpačka vydávala nepříjemný zvuk a navozovala strašidelnou atmosféru, bez níž by se ráda obešla.

Konečně do ulice odbočilo auto s pravým rozbitým světlem. Hned poznala, že je to Kelly, a trochu se podivila, že ještě nezajela do servisu. Na světlo ji přece upozorňovala už minulý týden. Kelly by neměla spoléhat na to, že Nancy chodí se zástupcem šerifa, který smázne všechny její pokuty.

Modrý Volkswagen Passat zastavil u chodníku. Kelly Collinsová na ni vesele mávala a žvýkala přitom s otevřenou pusou. Strašný zlozvyk, pomyslela si Nancy, a nastoupila.

„Moc díky, ani nevíš, co to pro mě znamená,“ řekla Kelly a zhluboka vydechla, jako by se jí skutečně ulevilo.

„Nemáš zač. Kamarádky si přece mají pomáhat, ne?“

Kelly se zahleděla do zpětného zrcátka, jako by vyrážely na noční party, upravila si blondaté kučeravé vlasy a teprve pak otočila vůz a vracela se zpátky do centra města. Minuly kancelář šerifa, před kterou postávalo Kurtisovo auto. Nancy zajímalo, čím se právě teď zabývá. Za celý den se jí ani neozval. Pomalu začínala uvažovat nad tím, zda je s jejich vztahem všechno v pořádku. Ale neměla by ho soudit podle jednoho dne, jinak je jí s ním fajn.

„Co Amy vůbec pohledává v Southern Street?“ zeptala se Nancy, aby přerušila nepříjemné myšlenky.

„Máma jí povolila pyžamový večírek, ale znáš ji. V televizi viděla nějaký pořad o sériovém vrahovi z devadesátých let, který si vybíral za oběti dívky jejího věku, a už začala vyšilovat.“

Nancy povytáhla obočí. „Amy z toho musí být nadšená.“

„To si piš. A kdo to odnese? Já,“ přikývla dívka a instinktivně si zastrčila pramen vlasů za ucho. Vztekle zamlaskala, když na semaforu naskočila červená. Dupla na brzdu, pootevřela okénko a vyhodila žvýkačku na silnici.

„A co Michael?“

„Ani nevím, jestli spolu ještě vůbec chodíme,“ vzdychla si Kelly, zařadila a rozjela se po vedlejší silnici směrem k jezeru. Domy po obou stranách začaly řídnout, jak se přibližovaly k jižní části města u lesa. Dál už následoval asi deset mil dlouhý les, za kterým se skrývala rekreační oblast s nádherným jezerem, která ročně přivítala desetitisíce turistů.

„Jak to myslíš?“

„Pohádali jsme se. Zase šlo o kravinu, ale když on mě vždycky dokáže tak vytočit!“ Nancy vztekle uhodila do volantu a zpomalila, když se začala přibližovat k cíli. Vyhodila blinkr a pomalu zajela do jedné z posledních ulic městečka. Zastavila u šestého domu vpravo a vypnula motor.

„Máš na výběr,“ prohlásila rozhodně Nancy. „Bud' tu jeho strašnou povahu skousneš, nebo ho pustíš k vodě.“

„Já ho nechci pustit k vodě!“

„První volba je stále volná.“

„Neříkej, že tebe by neštvál. Ty jeho mejdany s kamarády, ze kterých se kolikrát vrátí až za několik dní! To mu mám jako věřit, že toho svého ptáka udrží v poklopci?“

Nancy se raději zdržela odpovědi, jen významně povytáhla obočí a vystoupila z vozu. Zatraceně, pomyslela si, tady je snad ještě chladněji.

„Asi počkám v autě, je mi strašná zima,“ zavolala na Kelly, která práskla dveřmi a zamkla vůz.

„Ani nápad, potřebuju psychickou podporu. S Amy to umíš líp než já.“

„Bezva, lepší už to být ani nemohlo,“ poznamenala Nancy sarkasticky.

Kelly vyběhla schody k hlavnímu vchodu a několikrát se při tom ohlédla, aby se ujistila, že ji Nancy následuje.

Náhle se dveře otevřely a naskytl se jim pohled na rozzuřenou Amy Collinsovou, oblečenou v pyžamu a – dalo by se říct – i v make-upu. Takhle silně nalíčenou ji viděla Nancy poprvé, a proto ji zarazilo, jak moc je Kelly podobná. Člověk by řekl, že jsou dvojčata, a přitom je od sebe dělily čtyři roky. Obě byly nadprůměrně hezké a kluci po nich ve škole šileli.

„Můj hlídací pes právě dorazil,“ zakřičela Amy do domu, načež se ozval hlasitý smích a hudba, kterou dívky dosud vnímaly jen zpovzdálí, nabrala na hlasitosti.

„Já jsem si to nevymyslela, Amy!“ bránila se Kelly a zvědavě nahlédla do chodby. V domě Coulterových ještě nikdy nebyla a zajímalo ji, jak ho mají zařízený.

„No, tak, Amy,“ vložila se do toho Nancy, „Kelly je v tom stejně nevinně jako ty. Víš přece, že tvá matka je jako velitel armády. Když zavelí, očekává okamžité splnění rozkazu.“

Amy na Nancy přimhouřila oči, ale nakonec se přece jen usmála.

„Ještě že to tak vidí i někdo jiný než já,“ broukla a otevřela dveře dokořán, čímž jim naznačila, aby vešly.

„Neměly bychom,“ zdráhala se Nancy, která chtěla situaci co nejrychleji vyřešit.

„Jenom na chvilku,“ zaprosila Kelly, kterou lákalo prohlédnout si dům, a už chodbou následovala sestru. Nancy jen protočila oči a tiše za sebou zavřela.

Dům na první pohled signalizoval jediné: „Jsme boháči a rádi to dáváme najevo,“ říkala si Nancy a přidala do kroku, aby dívky dohonila. Na konci chodby prošly dvoukřídlými dveřmi až do haly s mírně točitým dřevěným schodištěm a obrovským křišťálovým lustrem. Nancy málem zatajila dech. Zvenčí se dům nezdál tak rozlehlý. Vpravo byly dveře do kuchyně, vlevo pracovna Samanthina otce, jak Amy vysvětlovala, vedle pak společenská místnost s knihovnou.

„Páni, škoda že Coulterovi nemají staršího syna,“ utrousila Kelly, když kráčela po schodišti nahoru k hlavním pokojům. Každý byl vybavený vlastní koupelnou, dokonce i ten Samanthin!

„Vedu posily!“ zvolala Amy vesele a vtancovala do místnosti v rytmu posledního hitu Justina Timberlakea.

Nancy překvapením zamrkala, když na posteli spatřila Samanthu Coulterovou, Jackie Smithovou a Coru Irvingovou – všechny v pyžamech. Zнала pyžamové party, několika se sama zúčastnila, a moc dobře tedy věděla, že je to jen krycí název pro bujarý večírek s testováním alkoholu. Tyhle holky si sem dokonce nepozvaly jediného kluka! „Hotový ráj neřesti,“ utrousila Nancy a spokojeně se usmála.

„Tak to vidíš. Máma o mě skutečně nemusí mít strach. Měla bys jí to zavolat,“ řekla Amy a čekala, že sestra z kabelky skutečně vytáhne telefon.

„Znáš mámu, tohle by neprošlo. Je mi to vážně líto, Amy, ale budeš se muset rozloučit.“ Kelly nervózně přejela pohledem ostatní dívky, které se tvářily kysele.

„Máma je blázen! Přece jí nemůžeme dovolit, aby nás takhle zesměšňovala!“ bouřila se Amy a trucovitě se posadila na postel ke kamarádkám.

„Hele, já naši mámu moc dobře znám, a vím, že zešlí, pokud tě nepřivezu do půl hodiny domů,“ trvala na svém Kelly a prudce se narovнала, aby svým slovům dodala na vážnosti.

Náhle zhasla všechna světla a dům se ponořil do tmy. Několik dívek vyjeklo leknutím a Nancy se chytila rámu dveří, jako by měla obavy, že se zřítí do nějaké propasti.

„Jen vypnuli proud. Potmě je celá ulice,“ řekla Kelly, což Nancy trochu uklidnilo. Cítila, jak jí srdce přestalo zběsile bušit, mohla se volně nadechnout.

„Kelly,“ zašeptala Amy a pomalu se vydala k místu, kde tušila sestru.

Nancy otevřela oči dokořán a pokoušela se rychle si zvyknout na tmou. Konečně zahlédla siluety obou sester i ostatních dívek, které se k sobě tiskly na posteli.

„Jdeme,“ zavelela Kelly, ale Samantha Coulterová vykřikla:

„Přece nás tu teď nenecháte!“

„Je to jen výpadek, za chvíli bude všechno v pořádku,“ ujišťovala je Kelly a popadla Amy za ruku, jako by byla malé děcko.

„Prosím!“ Samantha vyskočila z postele a vrhla se ke Kelly.

„Má pravdu,“ vložila se do toho Nancy, i když si příkazovala zůstat stranou. „Přece je tady nemůžeme nechat. Zavolej mámě, určitě to pochopí,“ obrátila se na Kelly a přistoupila k ní.

Kelly zaváhala, ale nakonec usoudila, že Nancy má pravdu. Vždy věděla, co je třeba udělat, byla z nich dvou ta rozumnější.

„Mami, nemůžu Amy hned přivést. Vypadl proud a všechny holky jsou vyděšené. – Jo, je tu se mnou Nancy. – Proč ji chceš k telefonu?“

Nancy se natáhla pro mobil a vzala ho Kelly z rukou.

„Dobrý večer, paní Collinsová. Jsem tu s Kelly a všechno je skutečně tak, jak říká. Bude lepší, když tu zůstaneme. – Ano, spolehněte se, že na všechno dohlédnu. – Dobrou noc.“

Kelly přijala od Nancy telefon zpět a zavrtěla hlavou. Nemohla pochopit, proč matka věří víc její kamarádce. Možná všichni pova-

žovali Nancy Williamsovou za dívku, která má srovnané hodnoty, není známá žádnými pubertálními výstřelky a navíc je přítelkyní zástupce šerifa Kurtise Frosta. Mohla si vybrat z desítek mladíků ve městě, kteří si potrpěli na nekonečné večírky a sexuální povyražení na parkovištích a hřištích, ale ona se zamilovala do muže, jenž stál na správné straně zákona.

Zdálo se, že se všem dívkám ulevilo, ale žádná z nich ještě nepromluvila. Nancy se nervózně rozhlížela jejich směrem, až nakonec hlasitě vzdychla.

„Máte tu někde svíčky?“ zeptala se Samantha.

„Nejspíš dole v kuchyni. Měla jsem tu i baterku, ale včera se vybila a...“

„Dobře, zkusím je najít,“ přerušila ji Nancy a vyšla ze dveří. Ani ji nepřekvapilo, že se žádná dívka nenabídla, že půjde s ní. Byla v tom sama. To je úděl těch, kteří se snaží uklidnit situaci, pomyslela si.

Jakmile se ocitla u schodiště, přidržela se zábradlí. Srdce se jí opět rozbušilo, když pohlédla do haly. Ponořená v černočerné tmě působila děsivě, jako vystřižená z nějakého hororu. Vívalo ji neznámé ticho, lákalo ji sejít po schodišti dolů a zamířit do míst, ve kterých mohlo čekat nebezpečí.

Nancy potřásla hlavou a přinutila se vykročit. Myslím na hlouposti, pak se nemůžu divit, že mám strach, pomyslela si. Došlo jen k výpadku elektriny, nic víc se neděje, utěšovala se v duchu.

Už se chystala zahrnout do kuchyně, když z pravé části zaslechla hluk.

„Haló?“ zvolala. Co když se vrátili Samanthini rodiče a myslí si, že mají v domě vetřelce? Doufala, že pan Coulter nevlastní zbraň. „To jsem já, Nancy Williamsová, přijela jsem s Kelly pro Amy,“ dodala pro jistotu.

Odpovědí jí však bylo jen ticho. Nancy nakonec pokrčila rameny a chystala se jít do kuchyně, když v přístupové chodbě zahlédla pohyb. Něco černějšího než samotná tma se jí mihlo před očima.

Polekaně vykřikla a instinktivně ustoupila o krok stranou. Někdo byl s nimi v domě.

„Kdo je tam?“

Vchodové dveře se prudce otevřely a Nancy ovanul závan vlahého nočního vzduchu. Chvíli zaváhala, než si uvědomila, že to zřejmě způsobil průvan, a vydala se je zavřít. Strnula hrůzou, když na prahu spatřila stát temnou postavu, která ji pozorovala. Po těle jí přešel ledový mráz, nebyla schopná se nadechnout. Připadalo jí to jako celá věčnost, ale ve skutečnosti to trvalo jen několik vteřin. Ta postava... měla něco přes obličej a...

„Co se tu děje?“ ozvalo se za ní a Nancy vykřikla. Prudce se otočila a vrazila do Kelly, která stála za ní. Kelly jen taktak udržela rovnováhu a přidržela se zdi.

Nancy se zarazila, když si uvědomila, že je to Kelly. Ohlédla se zpátky ke dveřím s obavou, že ji postava stále pozoruje. Ale nikdo tam už nebyl.

„Promiň, polekala jsi mě,“ omlouvala se Nancy.

„Viděla jsi snad ducha, nebo co?“ rozčilovala se Kelly a prsty si mnula levou paži, která odnesla střetnutí s Nancy.

„Někdo tu byl,“ zašeptala. „Viděla jsem ho stát ve dveřích...“

„Jasně, a já jsem královna školního plesu.“ Kelly zavrtěla hlavou a šla dveře zavřít. „Nejspíš to byl některý z kluků, který se dozvěděl o pyžamové party. Vždyť to znáš. Vždycky se najde nějaký, který se nás rozhodne vystrašit.“

Nancy přikývla. Ano, zdálo se to být nejrozumnější vysvětlení, a tak je s úlevou přijala. Jen kdyby se jí ten kluk dostal do rukou!

Kelly zabouchla dveře a zamířila zpět k Nancy, která se stále vzpamatovávala z šoku.

„Pojďme najít ty svíčky.“

Když se pak vracely k ostatním dívkám, Nancy stále pohledem pátrala v hale. Jak se sem ten kluk mohl dostat? Měl snad klíč, nebo byl už nějakou dobu uvnitř? Kdyby i ostatní domy v ulici nepohltila tma, myslela by si, že si pohrál s pojistkami, aby je po-

řádne vyděsil. Doufala, že už odsud zmizel a nepřipravuje jim žádné další „překvapení“.

Napětí v Samanthině pokoji pominulo. Už zdálky slyšely, jak se dívky něčemu chichotají.

„Máme svíčky,“ prohlásila Kelly. Začala je rozestavovat po místnosti a jednu po druhé rozsvěcovala zapalovačem, který měla v kabelce. Kdyby matka věděla, že kouřím, zbláznila by se, pomyslela si.

„Konečně,“ řekla Jackie Smithová a rukou si projela dlouhé černé vlasy.

„Ať žijí Nancy a Kelly!“ přidala se Cora Irvingová a nadšeně povykočila na posteli.

Nancy zabrala místo v křesle vedle dveří a v duchu se vrátila zpět k příhodě v hale. Nemohla na to přestat myslet. Možná by o tom Samanthě měla říct, ale s Kelly se domluvily, že si to nechají pro sebe, aby dívky zbytečně nevystrašily. Co když se jí to jen zdálo? Dveře mohly být špatně zavřené, třeba je otevřel prudký náraz větru... A s Nancy si mohla pohrávat fantazie. Temnota, strach – ty vždy vyvolají ty nejhorší představy.

„Jaký to vlastně je, chodit s šerifem?“ zeptala se jí náhle Samantha.

Nancy se usmála. „Nechodím s šerifem, ale s jeho zástupcem.“

„To je jedno. Kolik mu vlastně je?“

„Dvacet osm,“ řekla Nancy.

„Trochu starý, když tobě je devatenáct.“

Nancy nad tím také někdy uvažovala. V tomhle věku se rozdíl devíti let může zdát propastný, ale ona se vždy cítila o trochu starší. Neměla zájmy jako ostatní dívky stejného ročníku, i otec se několikrát zmínil, jak je rád, že Nancy tak brzy dospěla.

„To záleží na mnoha okolnostech. Chodit se stejně starým klukem mě nikdy nelákalo,“ řekla po krátké odmlce.

Jackie Smithová se naklonila dopředu, jako by ji teprve toto téma zaujalo a odhodlala se do něj zapojit. „Starší jsou zkušenější, tak jsi to myslela?“ zeptala se.

Nancy se usmála. Nikdy na to nenahlížela tím způsobem, jaký měla na mysli Jackie. Líbilo se jí, že má Kurtis srovnané priority a není ten typ, který si chce udělat „zářez“ a jít zase o dům dál. Kurtis měl život pečlivě naplánovaný, byl klidný, obětavý a ochotný dělat kompromisy. Nikdy s ním nechtěla chodit jen proto, že má bohatší sexuální zkušenosti. To také Jackie řekla.

„Aha,“ hlesla dívka zklamaně a pokračovala v otázkách. „A plánujete svatbu?“

„Zatím ne. Chodíme spolu teprve dva roky.“ Kurtis sice občas mluvil o rodině, dětech... Zatím ji však o ruku nepožádal, ani to nenaznačil. Nancy se zdálo, že s tím buď počítá jako s hotovou věcí, nebo o tom zatím sám ani nepřemýšlel.

Jackie vstala a pomalu přešla k oknu. Pohled na ulici byl strašidelný. Moci se ujala temnota. Jen občas v oknech protějších domů zahlédla odrazy svíček a kužele světél baterek. Všimla si, jak se koruny stromů čím dál víc naklánějí, zvedal se vítr. Svištěl kolem oken a umocňoval tak atmosféru dnešní noci.

„Chtěla bych chodit se starším klukem,“ prohlásila najednou Cora Irvingová, až se na ni Jackie od okna překvapeně zadívala.

„Patrick, kluk se kterým chodím,“ vysvětlovala kvůli Kelly a Nancy, které o jejím vztahu neměly nejmenší tušení, „je hezký, na první pohled dokonalý,“ dodala poněkud otráveně, „a v tom je ten problém. On totiž není vůbec dokonalý. Když si spolu zajdeme na oběd, pokaždé se dívá po jiných holkách. Prý je to normální, prý to tak dělají všichni kluci.“

Nancy povytáhla obočí. Jí se naštěstí tyto problémy vyhnuly. Nikdy si nevěštila, že by se Kurtis ohlížel po jiných dívkách. Měl oči jen pro ni. A byla si naprosto jistá, že si to nenamlouvá. Kurtis byl sice ke všem lidem přátelský, ale rozzářený pohled plný lásky věnoval vždy jen a pouze jí.

„Měla bys ho pustit k vodě,“ prohlásila Jackie od okna a posadila se ke Coře. „S Patrickem tě nečeká nic dobrýho.“

„Říká kdo?“ vyhrkla Cora trochu podrážděně. Přijala by radu od Nancy, která už má zkušenosti, ale odmítala se nechat poučovat od holky bez kluka.

„Moje máma,“ odpověděla Jackie klidně, jako by si Cořina tónu vůbec nevšimla.

„Ta se do toho nemá co plést.“

„Holky, co kdybychom si zahrály hru?“ přerušila náhle debatu Samantha a nadšeně na ně pohlédla. I ve světle svíčky bylo patrné, jak jí ožily oči.

Nancy se zamračila. Tušila, o jakou hru Samantha projeví zájem, a nebyla tím příliš nadšená. Vždy z party odešla včas, aby se jí nakonec nemusela zúčastnit. Nebyla pověřčivá, aspoň si to o sobě myslela, ale nerada si zahrávala s dušemi mrtvých. Spiritistická tabulka jí naháněla hrůzu při pouhém pohledu.

„Žádné hry. Až zase nahodí proud, pojedeme s Amy domů,“ ozvala se Kelly, posadila se vedle sestry a zatvářila se přísně jako jejich matka.

„Skončíme, jakmile to nahodí,“ nedala se odradit Samantha.

Nancy se nervózně zavrtěla v křesle. Uměla si představit, jak Samantha vytahuje spiritistickou tabulku, jak si sednou do kruhu, uchopí se za ruce a začnou vyvolávat duchy. Chtěla odsud co nejdřív vypadnout. Takhle si páteční večer nepředstavovala.

Zaslechla, jak jí v kabelce pípнул mobil. Přestala vnímat rozepří mezi dívkami a Kelly, která jim chtěla zábavu odepřít.

Zpráva od Kurtise. Ulevilo se jí, že se ozval.

Jsi v pohode?, stálo ve zprávě. Nic víc. Žádné „opatruj se, miluji tě...“. Možná má jen spoustu starostí v práci, pomyslela si.

Ano, jsem v poradku, odepisovala. At ti to utece, zítra se uvidíme. Odeslala zprávu a chystala se mobil uložit zpátky do kabelky, když opět zazněla krátká melodie. Další zpráva od Kurtise.

Zlato, promin, ze jsem tak strucny. Mam fofr. Rano se za tebou stavim. Miluji te.

Potěšeně se usmála.